



# MONITORUL OFICIAL

## AL

### ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 386

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 3 iunie 2015

#### SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
<b>LEGI ȘI DECRETE</b>			
123.		501.	5
— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2014 privind înființarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, stabilirea unor măsuri de eficientizare a activității de privatizare pentru dezvoltarea în condiții de profitabilitate a activității operatorilor economici cu capital de stat, pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului la anumiți operatori economici, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative .....		— Decret privind conferirea Ordinului <i>Meritul Cultural</i> ....	
497.		<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>	
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2014 privind înființarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, stabilirea unor măsuri de eficientizare a activității de privatizare pentru dezvoltarea în condiții de profitabilitate a activității operatorilor economici cu capital de stat, pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului la anumiți operatori economici, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative .....		Decizia nr. 342 din 7 mai 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală .....	
	2-4		
		<b>ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI</b>	
		15.	8-9
		— Ordonanță de urgență pentru modificarea art. 2 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură .....	
	4		
		<b>ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE</b>	
500.		Decizia nr. 8 din 17 aprilie 2015 (Complețul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală) .....	
— Decret privind conferirea Ordinului <i>Meritul Cultural</i> în grad de <i>Mare Ofițer</i> .....		5	10-16

**LEGI ȘI DECRETE****PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

**LEGE**

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2014 privind înființarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, stabilirea unor măsuri de eficientizare a activității de privatizare pentru dezvoltarea în condiții de profitabilitate a activității operatorilor economici cu capital de stat, pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului la anumiți operatori economici, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

**Articol unic.** — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20 din 23 aprilie 2014 privind înființarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, stabilirea unor măsuri de eficientizare a activității de privatizare pentru dezvoltarea în condiții de profitabilitate a activității operatorilor economici cu capital de stat, pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului la anumiți operatori economici, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 5 mai 2014, cu următoarele modificări și completări:

**1. La articolul 2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — (1) D.P.A.P.S. se înființează ca instituție publică cu personalitate juridică în subordinea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului și în coordonarea ministrului economiei, comerțului și turismului, responsabilă cu elaborarea strategiilor și politicilor de privatizare, cu coordonarea și controlul implementării acestora, prin reorganizarea Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, și prin preluarea unor activități, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.”

**2. La articolul 3, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 3. — (1) Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului, prin D.P.A.P.S., îndeplinește următoarele atribuții:

a) elaborează și supune spre aprobare Guvernului strategii de privatizare pe domeniile de activitate specifice Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului;

b) elaborează și supune spre aprobare Guvernului proiecte de acte normative în domeniul privatizării, la inițiativa D.P.A.P.S.;

c) avizează și supune spre aprobare Guvernului programul de privatizare privind societățile aflate sub autoritatea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I;

d) monitorizează implementarea strategiilor aprobate, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

e) propune spre aprobare Guvernului elementele esențiale ale mandatului pentru privatizarea societăților de interes strategic aflate sub autoritatea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului;

f) întocmește rapoarte periodice privind stadiul privatizării, pe care le prezintă spre analiză Guvernului;

g) asigură activitatea de monitorizare postprivatizare a contractelor de privatizare încheiate în condițiile prezentei

ordonanțe de urgență și în conformitate cu dispozițiile legale incidente;

h) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de lege pentru domeniul său de activitate și ia orice măsuri, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, pentru îndeplinirea acestora.”

**3. La articolul 3, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3<sup>1</sup>), cu următorul cuprins:**

„(3<sup>1</sup>) D.P.A.P.S. exercită toate drepturile și obligațiile ce decurg din calitatea de acționar a statului privind administrarea, reorganizarea și/sau restructurarea operatorilor economici și a filialelor acestora aflați în portofoliul Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului, în limitele competențelor aprobate de ministrul economiei, comerțului și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.”

**4. La articolul 3, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (4<sup>1</sup>) și (4<sup>2</sup>), cu următorul cuprins:**

„(4<sup>1</sup>) În cadrul procedurilor de privatizare a unor societăți la care statul român este acționar unic sau majoritar și exercită această calitate prin Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului, D.P.A.P.S. va putea derula concomitent proceduri de valorificare a unor creanțe deținute asupra acestora de alte instituții publice, regii autonome ori societăți cu capital majoritar sau integral de stat, în numele și pe seama deținătorilor de creanțe, cu acordul entității creditoare și în modul stabilit cu aceasta.

(4<sup>2</sup>) D.P.A.P.S. va putea avansa sumele aferente pregătirii și derulării procedurii de valorificare a creanțelor prevăzute la alin. (4<sup>1</sup>), inclusiv cele de publicitate, consultanță și evaluare a creanțelor, urmând a recupera sumele avansate din prețul de vânzare a creanțelor sau de la entitatea creditoare în cazul în care vânzarea creanțelor nu are loc, potrivit acordului celor două entități.”

**5. La articolul 3, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:**

„(6) Numărul de posturi necesar la constituirea D.P.A.P.S. este de 45, acesta putând fi majorat ulterior, prin hotărâre a Guvernului.”

**6. La articolul 4, alineatul (2) se abrogă.**

**7. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — (1) În vederea îndeplinirii atribuțiilor prevăzute la art. 3 alin. (1), D.P.A.P.S. poate prelua, în condițiile legii și cu respectarea drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele individuale de muncă, personal contractual necesar de la instituțiile publice/organele administrației publice centrale.

(2) În situația în care D.P.A.P.S. preia, cu respectarea alin. (1), personal contractual necesar de la instituțiile publice/organele administrației publice centrale, se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă, în condițiile legii, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în bugetele ordonatorilor principali de credite, la propunerea acestora.”

**8. La articolul 6, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Personalul D.P.A.P.S. își desfășoară activitatea pe baza contractului individual de muncă. Salarizarea și alte drepturi ale acestuia se stabilesc potrivit legislației aplicabile personalului plătit din fonduri publice.”

**9. La articolul 8, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„Art. 8. — (1) Strategiile de privatizare ale operatorilor economici la care statul este acționar, prin Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului, se elaborează de D.P.A.P.S.

(2) Pentru operatorii economici de interes strategic, precum și pentru cei din domeniul utilităților, actele administrative prevăzute la alin. (1), elementele esențiale ale mandatului și condițiile principale ale actelor juridice ce urmează a fi încheiate de instituția publică implicată/operatorul economic în cadrul procesului de privatizare se inițiază, după caz, de către D.P.A.P.S. și se supun spre aprobare Guvernului.”

**10. La articolul 8, alineatele (3)—(5) se abrogă.**

**11. Articolul 9 se abrogă.**

**12. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 10. — Începând cu data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (5), D.P.A.P.S. preia, pe baza situațiilor financiare anuale ale O.P.S.P.I. întocmite potrivit prevederilor art. 28 alin. (1) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, patrimoniul O.P.S.P.I., dobândește toate bunurile, drepturile și își asumă toate obligațiile și atribuțiile acestuia de instituție publică implicată în domeniul privatizării, stabilite în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare, la unitățile aflate sub autoritatea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului.”

**13. La articolul 11, alineatele (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(2) Asigurarea finanțării cheltuielilor legate de îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la art. 3 și 4 se realizează prin bugetul de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare al D.P.A.P.S., care se aprobă prin hotărâre a Guvernului, în condițiile legii.

(4) Finanțarea cheltuielilor legate de aplicarea de către Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului, prin D.P.A.P.S., pentru operatorii economici aflați sub autoritatea acestuia, a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice, cu modificările și completările ulterioare, la societățile naționale, companiile naționale și celelalte societăți, inclusiv filialele acestora, ce fac obiectul prezenței ordonanței de urgență, se asigură din bugetul aferent activității de privatizare al D.P.A.P.S.”

**14. La articolul 11, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (5<sup>1</sup>), cu următorul cuprins:**

„(5<sup>1</sup>) Din veniturile încasate de D.P.A.P.S. se acoperă cheltuielile efectuate, se reîntregește suma care rămâne permanent la dispoziția acestuia, prevăzută la alin. (5), diferența urmând a se vira lunar la Ministerul Finanțelor Publice, în contul

curent general al Trezoreriei Statului sau în contul de valută, după caz, deschis la Banca Națională a României, până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se datorează sumele respective.”

**15. La articolul 11, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(8) În bugetul de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare al D.P.A.P.S. pentru anul în curs, cheltuielile de administrare și privatizare vor fi estimate cel puțin la nivelul maxim aprobat în bugetul de venituri și cheltuieli pe anul precedent al O.P.S.P.I.”

**16. Articolul 14 se abrogă.**

**17. La articolul 15, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 15. — (1) Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului, prin D.P.A.P.S., poate înființa, în condițiile legii, în numele statului, societăți cu capital de stat, în România și în străinătate.”

**18. La articolul 15, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1<sup>1</sup>), cu următorul cuprins:**

„(1<sup>1</sup>) De asemenea, D.P.A.P.S. poate participa cu respectarea cadrului legal în vigoare din domeniul societar la majorarea capitalului social al societăților, la care Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului, exercită, în numele statului, calitatea de acționar.”

**19. La articolul 15, partea introductivă a alineatului (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Decizia privind înființarea de societăți sau majorarea capitalului social are ca temei o analiză economico-financiară, tehnică, juridică și de oportunitate, care se fundamentează pe următoarele principii:”

**20. La articolul 16, alineatele (1), (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„Art. 16. — (1) D.P.A.P.S. poate prelua pe bază de justificări fundamentate, conform principiilor din prezenta ordonanță de urgență, în numele statului, în condițiile legii, active și active funcționale, definite conform art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare, în scopul valorificării acestora cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(2) Valorificarea activelor preluate în condițiile alin. (1) se va realiza în urma evaluării acestora de către o persoană fizică sau juridică autorizată în condițiile legii, la prețul pieței.

(4) Majorarea capitalului social, în condițiile alin. (3), se va realiza ulterior evaluării activelor de către o persoană fizică sau juridică autorizată, în condițiile legii.”

**21. La articolul 17, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Costurile evaluărilor prevăzute la art. 16 alin. (2) și (4), ale studiilor de fezabilitate necesare, precum și orice alte costuri legate de activitatea D.P.A.P.S. desfășurată în vederea administrării și valorificării activelor preluate se asigură din bugetul de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare al D.P.A.P.S., aprobat în condițiile legii.”

**22. Articolul 18 se abrogă.**

**23. La articolul 19, alineatele (3) și (6) se abrogă.**

**24. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 20. — (1) Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă modificările în structura bugetului de stat și în bugetul Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului pe anul în curs corespunzător prevederilor prezentei ordonanțe de

urgentă, la propunerea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului.

(2) Se autorizează Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului să detalieze modificările prevăzute la alin. (1), să introducă modificările corespunzătoare în anexele la bugetul propriu și să le comunice Ministerului Finanțelor Publice.

(3) Începând cu data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (5), până la introducerea modificărilor prevăzute la alin. (1), finanțarea cheltuielilor de personal, de organizare și funcționare ale D.P.A.P.S. se asigură din bugetul Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului.

(4) În baza execuției bugetare aferente cheltuielilor de personal, de organizare și funcționare ale O.P.S.P.I., întocmită la

data intrării în vigoare a hotărârii prevăzute la art. 3 alin. (5), creditele bugetare ale O.P.S.P.I. aprobate pe anul 2015 și neconsumate se transferă D.P.A.P.S. de către Ministerul Economiei, Comerțului și Turismului.”

**25. Articolul 23 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 23. — La data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (5) se abrogă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2001 privind înființarea Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 26 iunie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 552/2001, cu modificările și completările ulterioare.”

*Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.*

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

**FLORIN IORDACHE**

București, 29 mai 2015.

Nr. 123.

PREȘEDINTELE SENATULUI

**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU**

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**

**D E C R E T**

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2014 privind înființarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, stabilirea unor măsuri de eficientizare a activității de privatizare pentru dezvoltarea în condiții de profitabilitate a activității operatorilor economici cu capital de stat, pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului la anumiți operatori economici, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

**Președintele României d e c r e t e a z ă:**

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2014 privind înființarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, stabilirea unor măsuri de eficientizare a activității de privatizare pentru dezvoltarea în condiții de profitabilitate a activității operatorilor economici cu capital de stat, pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului la anumiți operatori economici, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

București, 28 mai 2015.

Nr. 497.

## PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

## D E C R E T

**privind conferirea Ordinului *Meritul Cultural*  
în grad de *Mare Ofițer***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 7 lit. A și ale art. 10 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, având în vedere propunerea ministrului culturii, cu prilejul aniversării a 95 de ani de la înființare, în semn de înaltă apreciere pentru talentul, dăruirea și profesionalismul de care au dat dovadă generațiile de artiști care au strălucit pe scena celui dintâi teatru liric al țării, impunând Clujul în peisajul cultural național și internațional și demonstrând excelența școlii românești de operă, operetă și balet,

**Președintele României d e c r e t e a z ă:**

Articol unic. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Mare Ofițer*, categoria F „Promovarea culturii”, Operei Naționale Române din Cluj-Napoca.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

**În temeiul art. 100 alin. (2) din  
Constituția României, republicată,  
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU  
**VICTOR-VIOREL PONTA**

București, 2 iunie 2015.  
Nr. 500.

## PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

## D E C R E T

**privind conferirea Ordinului *Meritul Cultural***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 7 lit. A și ale art. 10 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe, cu prilejul aniversării a 135 de ani de la stabilirea relațiilor diplomatice dintre România și Regatul Belgiei, în semn de înaltă apreciere pentru contribuția avută la promovarea relațiilor culturale dintre cele două țări,

**Președintele României d e c r e t e a z ă:**

Art. 1. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Mare Ofițer*, categoria E „Patrimoniul cultural național”, domnului profesor universitar Jan De Maere, Universitatea Liberă din Bruxelles.

Art. 2. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Comandor*, categoria F „Promovarea culturii”:

— domnului profesor universitar Hervé Hasquin, secretar permanent al Academiei Regale de Științe, Litere și Arte Frumoase;

— domnului Eric Tomas, primarul comunei Anderlecht.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

**În temeiul art. 100 alin. (2) din  
Constituția României, republicată,  
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU  
**VICTOR-VIOREL PONTA**

București, 2 iunie 2015.  
Nr. 501.

**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 342  
din 7 mai 2015****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi  
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihail Boldea în Dosarul nr. 4.767/1/2012\* al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.038D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece nimic nu oprește persoana interesată să conteste în faza de judecată probele administrate la urmărirea penală. Textul criticat vizează doar imposibilitatea readministrării probelor necontestate și nicidecum imposibilitatea contestării lor. În plus, se poate constata că, și în situația în care probele nu sunt contestate, instanța, în acord cu dispozițiile art. 374 alin. (8) din Codul de procedură penală, le poate administra din oficiu, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și pentru justa soluționare a cauzei.

**CURTEA,**

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 4.767/1/2012\*, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Mihail Boldea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece, în faza de judecată, persoana acuzată trebuie să aibă posibilitatea să conteste declarația unui martor dată în faza de urmărire penală. De asemenea, este necesar ca, în cadrul procesului penal, probele să fie administrate în mod direct și contradictoriu de către judecătorul cauzei. Or, dispozițiile legale criticate neagă aceste posibilități, cu consecința limitării dreptului la apărare.

6. **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

**CURTEA,**

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare și notelor scrise ale autorului excepției, dispozițiile art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Aducerea la cunoștință a învinuirii, lămuriri și cereri*. Cu toate acestea, având în vedere motivarea autorului, rezultă că nemulțumirea sa privește numai prima teza a alin. (7) al art. 374 din Codul de procedură penală, motiv pentru care excepția urmează a fi restrânsă la aceasta, care are următorul conținut: „*Probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești*. Acestea sunt puse în dezbaterea contradictorie a părților și sunt avute în vedere de instanță la deliberare.”

11. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate dispun cu privire la imposibilitatea nuanțată/condiționată a readministrării *ope legis* în cursul cercetării judecătorești a probelor administrate în cursul urmăririi penale și care nu au fost contestate. Autorul excepției a criticat aceste prevederi, deoarece probele în discuție nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești. Din această perspectivă, Curtea constată că legiuitorul a impus o singură condiție cu privire la soluția legislativă aleasă, respectiv absența unei manifestări univoce de voință a părții interesate sau a persoanei vătămate **de a contesta** probele administrate în cursul urmăririi penale.

13. Faptul că instanța de judecată, nereadminstrând probele în condițiile art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală, va ține seama de ele la judecarea cauzei nu poate fi apreciat ca afectând dreptul la apărare ori dreptul la un proces echitabil al inculpatului, întrucât, potrivit art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită de lege, fiind apreciate de organele judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză. Totodată, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a cristalizat ideea potrivit căreia utilizarea probelor obținute în faza instrucției penale nu contravine art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, **atât timp cât dreptul la apărare a fost respectat** (a se vedea, în acest, sens Hotărârea din 20 septembrie 1993, pronunțată în Cauza *Saidi împotriva Franței*, paragrafele 43 și 44, și Hotărârea din 13 octombrie 2005 pronunțată în Cauza *Bracci împotriva Italiei*, paragrafele 51 și 54.) De aceea, utilizarea unei probe așa cum a fost administrată în faza de urmărire penală *nu poate fi luată în considerare dacă acuzatul nu a avut posibilitatea, în niciun stadiu al procedurii anterioare, să o conteste*. Prin urmare, nu se poate susține că prin dispozițiile legale criticate este încălcat dreptul la un proces echitabil, câtă vreme acuzatul, deși a avut posibilitatea, nu a contestat temeinicia acestor probe. A pomeni de la premisa administrării pârinoare a probelor, complinită de nepăsarea acuzatului, nu atrage neconstituționalitatea unui text, deoarece obiectul acțiunii penale constă în tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni în cadrul unui proces guvernat de principiul aflării adevărului. De altfel, soluționarea unei cauze penale în baza unei probe nereadministrate de instanța de judecată în fața acuzatului nu este incompatibilă în sine cu dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece, în procesul penal, cerința ca elementele de probă să fie produse întotdeauna în fața persoanei acuzate nu este absolută, putând exista situații particulare de excepție cu respectarea dreptului persoanei acuzate de a fi avut ocazia adecvată și suficientă de a contesta proba și de a solicita refacerea ei sau de a fi participat la administrarea probei (a se vedea *mutatis mutandis* Hotărârea din 27 martie 2014, pronunțată în Cauza *Matytsina împotriva Rusiei*, paragrafele 151—153).

14. Totodată, Curtea constată că, întrucât legalitatea și temeinicia sunt însușiri fundamentale ale oricărei probe care, prin elementele de fapt conținute, servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei contribuind la aflarea adevărului în procesul penal, *s-ar putea pune în discuție afectarea dreptului la apărare ori a dreptului la un proces echitabil dacă, în pofida faptului că părțile sau persoana vătămată nu au avut posibilitatea contestării lor în fața unui judecător anterior cercetării judecătorești, probele nu sunt readministrate*.

15. Or, dimpotrivă, din perspectiva legalității administrării probelor, Curtea constată că aceste aspecte pot fi cenzurate, în

acord cu art. 342 din Codul de procedură penală, în fața judecătorului de cameră preliminară, care, potrivit art. 346 alin. (4) din același cod, va exclude una, mai multe sau toate probele administrate în cursul urmăririi penale. Prin urmare, odată validată legalitatea lor în cadrul procedurii de cameră preliminară, este evident că în fața judecătorului de fond pot fi puse în discuție **numai aspecte ce țin de temeinicie** referitoare la împrejurări de fapt ce reies din proba contestată și care, raportat la acuzația concretă pentru care a fost dispusă trimiterea în judecată, prezintă relevanță.

16. Analizând conținutul normativ al dispozițiilor legale criticate, Curtea constată că acestea dispun cu privire la nereadministrarea probelor necontestate și **nicidecum cu privire la imposibilitatea contestării lor**. Așa fiind, nimic nu oprește partea căreia probele avute în vedere îi sunt defavorabile să le conteste din perspectiva temeiniciei — în faza de judecată imediat după citirea rechizitoriului, dar anterior audierii inculpatului — cerând astfel readministrarea/refacerea lor de către instanța de judecată în condiții de publicitate, nemijlocire și contradictorialitate. Terminologia utilizată de legiuitor are în vedere probele administrate în cursul urmăririi penale care nu au fost **contestate**. În acest sens, Curtea reține alineatul (5) al art. 374 din Codul de procedură penală, conform căruia „*Președintele întreabă procurorul, părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe*”, părțile și persoana vătămată având posibilitatea să conteste probele administrate și să propună administrarea de probe, indiferent dacă au fost administrate sau nu în faza de urmărire penală.

17. În sfârșit, este de observat că legiuitorul nu a exclus posibilitatea readministrării probelor administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți, întrucât, potrivit art. 374 alin. (8) din Codul de procedură penală, acestea pot fi administrate **din oficiu** de către instanță dacă apreciază **că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei**. Faptul că această posibilitate este atribuit exclusiv al instanței de judecată nu este de natură a afecta în vreun fel dreptul la apărare ori dreptul la un proces echitabil, pentru că, potrivit art. 349 alin. (1) din Codul de procedură penală, „*Instanța de judecată soluționează cauza dedusă judecății cu garantarea respectării drepturilor subiecților procesuali și asigurarea administrării probelor pentru lămurirea completă a împrejurărilor cauzei în scopul aflării adevărului, cu respectarea deplină a legii*.”

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihail Boldea în Dosarul nr. 4.767/1/2012\* al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE  
**AUGUSTIN ZEGREAN**

Magistrat-asistent,  
**Afrodita Laura Tutunaru**

# ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

## GUVERNUL ROMÂNIEI

### ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

**pentru modificarea art. 2 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură**

În perioada 2015—2020, România va beneficia de importante alocări financiare de la Uniunea Europeană, fapt ce a impus necesitatea creării unui cadru național adecvat și eficient pentru managementul și implementarea tehnică și financiară a fondurilor comunitare acordate României prin noua politică agricolă comună, respectiv adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015.

Având în vedere că în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, se folosește expresia de „utilizator de pășuni și fânețe”, iar în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 86/2014, cu modificările ulterioare, utilizatorul de pășuni și fânețe este definit doar în legătură cu calitatea sa de crescător de animale, este necesară completarea definiției acestuia și cu referirea la fermierii care nu dețin animale, dar desfășoară activități agricole specifice categoriei de folosință pășuni și fânețe, astfel încât să se evite discriminarea fermierilor în cazul accesării de către aceștia a măsurilor din cadrul noii politici agricole comune.

Ținând cont de faptul că menținerea definiției utilizatorului de pășuni și fânețe ar crea imposibilitatea accesării schemei de plată unică pe suprafață de către aproximativ 260 mii de fermieri, deținători ai unei suprafețe de 1,35 milioane hectare de pășuni și fânețe,

se impun reformularea unor prevederi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, care fac referire la dovedirea calității de fermier activ, la accesul formelor asociative de proprietate la schemele de plăți pentru suprafețele de pajiști permanente utilizate, precum și includerea unei prevederi referitoare la posibilitatea depunerii întârziate a cererilor unice de plată și după data de 15 iunie, conform art. 13 din Regulamentul delegat (UE) nr. 640/2014 al Comisiei din 11 martie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește Sistemul Integrat de Administrare și Control și condițiile pentru refuzarea sau retragerea plăților și pentru sancțiunile administrative aplicabile în cazul plăților directe, al sprijinului pentru dezvoltare rurală și al ecocondiționalității.

Luând în considerare că România, ca și alte state membre, a întâmpinat dificultăți în implementarea noilor scheme de plăți, care au condus la întâzieri în demararea campaniei de depunere a cererilor unice de plată la centrele Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, iar situația creată afectează posibilitatea fermierilor de a depune cererea unică de plată până la data de 15 iunie,

având în vedere că, până în prezent, au depus cererea unică de plată aproximativ 331.000 de fermieri din cei peste un milion de fermieri potențiali beneficiari ai plăților, iar perioada de timp rămasă până la data de 15 iunie ar putea fi insuficientă, datorită numărului mare al fermierilor și a complexității aplicației,

având în vedere faptul că neadoptarea în regim de urgență a măsurilor de reglementare prevăzute de prezenta ordonanță de urgență ar avea ca efect imposibilitatea respectării calendarului stabilit prin legislația comunitară din domeniu referitor la perioada de depunere a cererilor de plată, cu impact asupra celor peste un milion de beneficiari ai acestor scheme,

luând în considerare faptul că neadoptarea în regim de urgență a măsurilor de reglementare prevăzute de prezenta ordonanță de urgență ar avea ca efect inexistența unui cadru juridic național adecvat pentru depunerea întârziată a cererilor unice de plată pentru anul 2015,

ținând cont că nepromovarea prezentului act normativ în regim de urgență poate avea consecințe nefavorabile atât în plan economic, cât și în plan social, în principal prin neaccesarea în condiții optime a fondurilor alocate României pentru perioada 2015—2020, în cadrul pilonului I al politicii agricole comune, cu impact deosebit de grav asupra sectorului agricol al României, prin neexploatarea adecvată a terenurilor agricole, în special pășuni și fânețe, conducând la degradarea acestora și diminuarea sursei de hrană pentru animale,

întrucât agricultura reprezintă una dintre prioritățile majore ale Guvernului,

deoarece toate aceste elemente vizează interesul public și constituie situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,



**Guvernul României** adoptă prezenta ordonanță de urgență.

**Art. I.** — La articolul 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 13 mai 2013, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 86/2014, cu modificările ulterioare, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) *utilizator de pășuni și fânețe*:

- (i) crescător de animale, persoană fizică, având animalele înscrise în Registrul național al exploatațiilor (RNE)/crescător de animale, persoană juridică de drept public sau de drept privat, constituită conform prevederilor Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, având animale proprii sau ale fermierilor membri înscrise în RNE, care desfășoară activități agricole specifice categoriei de folosință pășuni și fânețe, conform clasificării statistice a activităților economice în Uniunea Europeană pentru producția vegetală și animală, care deține legal dreptul de folosință asupra suprafeței agricole și care valorifică pășunea prin pășunare cu efective de animale sau prin cosire cel puțin o dată pe an; sau
- (ii) persoană fizică ori persoană juridică de drept privat care are la dispoziție, în condițiile legii, suprafața agricolă, care desfășoară activități agricole specifice categoriei de folosință pășuni și fânețe și care o valorifică prin cosire cel puțin o dată pe an;”.

**Art. II.** — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 23 martie 2015, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 104/2015, se modifică și se completează după cum urmează:

**1. La articolul 6, alineatul (10) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(10) Fermierii persoane juridice care nu au depus cereri unice de plată în anul anterior, calculul estimat al plăților directe depășind plafonul de 5.000 euro, pot dovedi calitatea de fermier activ potrivit prevederilor alin. (4) sau (41).”

**2. La articolul 7 alineatul (2<sup>1</sup>), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„a) forma asociativă de proprietate, pe baza copiei titlului de proprietate asupra terenurilor aparținând formei asociative și a unui tabel centralizator care cuprinde acordul fiecărui membru deținător de animale privind depunerea cererii unice de plată de către forma asociativă, datele de identificare, codul de identificare al exploatației zootehnice din Registrul național al exploatațiilor și numărul de animale deținute de fiecare membru, precum și suprafața utilizată de forma asociativă prin cosit sau pășunat, la care se anexează hotărârea adunării generale a asociațiilor privind utilizarea fondurilor;”.

**3. La articolul 8 alineatul (2<sup>1</sup>), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) în condițiile prevederilor art. 2 din Regulamentul (UE) nr. 747/2015 de derogare de la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 în ceea ce privește data finală pentru depunerea cererii unice, a cererilor de ajutor sau a cererilor de plată, data finală pentru notificarea modificărilor cererii unice sau ale cererii de plată și data finală pentru cererile de alocare a drepturilor la plată sau de creștere a valorii drepturilor la plată în cadrul schemei de plată de bază pentru anul 2015, modificările la cererile unice de plată prevăzute la lit. a) se depun până la data-limită de 15 iunie la centrele APIA, fără penalizări;”.

**4. La articolul 8 alineatul (2<sup>1</sup>), după litera b) se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:**

„c) în condițiile prevederilor art. 13 alin. (1) din Regulamentul delegat (UE) nr. 640/2014, cererile unice de plată pot fi depuse și după data de 15 iunie, în termen de 25 de zile calendaristice, cu o reducere de 1% pentru fiecare zi lucrătoare a sumelor la care fermierul ar fi avut dreptul dacă cererea unică de plată ar fi fost depusă până la data de 15 iunie.”.

PRIM-MINISTRU  
**VICTOR-VIOREL PONTA**

Contrasemnează:  
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,  
**Daniel Constantin**  
Ministrul finanțelor publice,  
**Eugen Orlando Teodorovici**  
Ministrul mediului, apelor și pădurilor,  
**Grațiana Leocadia Gavrilescu**  
p. Ministrul afacerilor externe,  
**George Ciamba**,  
secretar de stat

# ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

## DECIZIA Nr. 8

din 17 aprilie 2015

Dosar nr. 530/1/2015/HP/P

Completul compus din:

Președintele Secției penale a  
Înaltei Curți de Casație și Justiție,  
președintele completului

— judecător Mirela Sorina  
Popescu

Geanina Cristina Arghir

— judecător la Secția penală

Lavinia Valeria Lefterache

— judecător la Secția penală

Francisca Maria Vasile

— judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa

— judecător la Secția penală

Ilie Iulian Dragomir

— judecător la Secția penală

Ștefan Pistol

— judecător la Secția penală

Ana Maria Dascălu

— judecător la Secția penală

Luminița Livia Zglimbea

— judecător-raportor la Secția  
penală

Elena Larisa Pavel

— magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de către Curtea Militară de Apel prin Încheierea din data de 21 ianuarie 2015 pronunțată în Dosarul nr. 16/81/2014, având ca obiect plângerea formulată de plt. maj. M.M. împotriva Ordonanței dispuse la data de 2 iulie 2014 în Dosarul nr. 24/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția parchetelor militare — prin care, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând „*aplicabilitatea sau neaplicabilitatea dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 referitoare la constituirea completului de judecată, care prevăd ca, în cazul în care inculpatul este militar activ, președintele completului de judecată și procurorul de ședință să facă parte din aceeași categorie de grade (sau, în cazul procurorului, să fie asistat de un alt procuror cu grad din categoria corespunzătoare) și în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată, conform art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, în înțelesul garanțiilor acordate de Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014*”.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 27<sup>5</sup> din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Elena Larisa Pavel, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27<sup>6</sup> din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Justina Condoiu, procuror șef al Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus la data de 9 martie 2015 raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat intimatului Gavrilă Costel de aceeași dată, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, iar acesta a formulat un punct de vedere la data de 28 martie 2015, prin care a precizat că achiesează la opinia formulată de Curtea de Apel Timișoara și Institutul de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” în sensul că *dispozițiile art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 nu sunt aplicabile în cauză*.

De asemenea, a precizat că au fost transmise puncte de vedere asupra problemei de drept deduse judecății formulate de judecătorii instanțelor judecătorești de la nivelul Curții de Apel Bacău, Curții de Apel Brașov, Curții de Apel București, Curții de Apel Galați, Curții de Apel Iași, Curții de Apel Oradea, Curții de Apel Suceava, Curții de Apel Pitești, Curții de Apel Târgu Mureș și Curții de Apel Timișoara și specialiștii ai Institutului de Cercetări Juridice.

A menționat că, la data de 4 martie 2015, prin Adresa nr. 375/C/378/III-5/2015, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția judiciară, Serviciul judiciar penal, a comunicat faptul că Secția judiciară a unității de parchet sus-menționate nu are în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept vizând „*aplicabilitatea sau neaplicabilitatea dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 referitoare la constituirea completului de judecată, care prevăd ca, în cazul în care inculpatul este militar activ, președintele completului de judecată și procurorul de ședință să facă parte din aceeași categorie de grade (sau, în cazul procurorului, să fie asistat de un alt procuror cu grad din categoria corespunzătoare) și în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată, conform art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, în înțelesul garanțiilor acordate de Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014*”.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat, în principal, respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea Militară de Apel, întrucât nu este îndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv aceea ca de lămurirea respectivei chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

Fără a mai face trimitere la dispozițiile corespunzătoare altor două instituții cu care se aseamănă procedura sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv recursul în interesul legii și excepția de neconstituționalitate, reprezentantul Ministerului Public a învederat că, prin încheierea prin care Curtea Militară de Apel a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, se face trimitere la două decizii pronunțate de Curtea Constituțională a României, respectiv Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014 și Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014,

însă, în opinia parchetului, aceste două decizii nu au relevanță și nu aduc argumente în susținerea punctului de vedere pe care judecătorul Curții Militare de Apel l-a exprimat.

În opinia parchetului, având în vedere că în cauza ce face obiectul sesizării supuse judecății procurorul nu a pus în mișcare acțiunea penală, judecătorul de cameră preliminară nu poate dispune decât una dintre soluțiile prevăzute la art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală, iar Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014 pronunțată de instanța de contencios constituțional, prin care s-a identificat, în paragraful 34 din considerentele acestei decizii, a patra modalitate de formulare a unei acuzații în materie penală, respectiv cea prevăzută de dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, nu își găsește aplicabilitatea în prezenta cauză.

Totodată, parchetul a precizat că, privitor la Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014 pronunțată de aceeași instanță de contencios constituțional, la care s-a făcut trimitere de către judecătorul de cameră preliminară al Curții Militare de Apel, aceasta vizează procedura de cameră preliminară după sesizarea instanței prin rechizitoriu, astfel încât argumentele avute în vedere la pronunțarea acestei decizii nu sunt pertinente în raport cu obiectul judecății prezentei cauze.

Așadar, în opinia parchetului, *câtă vreme obiectul judecății cauzei îl constituie plângerea împotriva ordonanței de clasare, iar soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală nu este legal posibilă, soluționarea fondului cauzei nu depinde de lămurirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a chestiunii de drept invocate.*

Concluzionând, parchetul a solicitat, în temeiul art. 475—477 din Codul de procedură penală, respingerea ca inadmisibilă a sesizării prin care Curtea Militară de Apel a solicitat dezlegarea chestiunii de drept deduse judecății.

În subsidiar, în ipoteza în care se va considera că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este admisibilă, reprezentantul Ministerului Public a apreciat, în dezacord cu opinia judecătorului-raportor, că normele legale sunt de strictă interpretare, iar în măsura în care legea specială face referire exclusiv la ipoteza calității de inculpat, nu se justifică susținerea potrivit căreia gradul procurorului trebuie să facă parte din aceeași categorie de grade cu cea a intimatului și în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

## ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

### I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 16/81/2014 al Curții Militare de Apel, ce are ca obiect plângerea formulată de plt. maj. MM împotriva Ordonanței dispuse la data de 2 iulie 2014 în Dosarul nr. 24/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția parchetelor militare —, Curtea Militară de Apel a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „aplicabilitatea sau neaplicabilitatea dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 referitoare la constituirea completului de judecată, care prevăd ca, în cazul în care inculpatul este militar activ, președintele completului de judecată și procurorul de ședință să facă parte din aceeași categorie de grade (sau, în cazul procurorului, să fie asistat de un alt procuror

cu grad din categoria corespunzătoare) și în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, conform art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, în înțelesul garanțiilor acordate de Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014”.

### II. Expunerea succintă a cauzei

Pe rolul Curții Militare de Apel s-a înregistrat plângerea formulată de petentul plt. maj. MM, în conformitate cu dispozițiile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, având ca obiect Ordonanța de clasare din 2 iulie 2014 dată în Dosarul nr. 24/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția parchetelor militare. Petentul a solicitat admiterea plângerii, desființarea soluției de clasare atacate și trimiterea cauzei la procuror pentru a începe urmărirea penală împotriva numiților gr. bg. ZB, gr. bg. VO, col. GV, mr. IC, lt.col. MF din cadrul Jandarmeriei Române, pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. de art. 246 din Codul penal anterior, abuz în serviciu prin îngădirea unor drepturi, prev. de art. 247 din Codul penal anterior, abuz în serviciu contra intereselor publice, prev. de art. 248 din Codul penal anterior, neglijență în serviciu, prev. de art. 249 din Codul penal anterior, pentru că au dispus sancționarea și, respectiv, nu au anulat sancțiunea cu „avertisment” aplicată petentului în data de 19 mai 2009, în timp ce se afla în misiune în Bosnia, de către comandantul detașamentului, maiorul PC pentru „neîndeplinirea misiunii în condiții specifice” și „sustragere de la îndeplinirea serviciului sau de la desfășurarea activităților specifice”.

### III. Opinia instanței care a formulat sesizarea

La data de 21 ianuarie 2015, când s-a judecat plângerea petentului cu privire la soluția de netrimitere în judecată, președintele completului de judecată, domnul judecător general de brigadă MG, a constatat că procurorul de ședință avea gradul de colonel, în timp ce două dintre persoanele împotriva cărora se făcuse plângere aparțineau categoriei de grade a generalilor.

Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea Militară de Apel a constatat că sunt îndeplinite cerințele art. 475 din Codul de procedură penală, având în vedere că hotărârea ce se va pronunța în cauză va fi definitivă, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai pronunțat o hotărâre prealabilă pentru soluționarea acestei chestiuni.

Cât privește condiția legăturii chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită cu soluționarea pe fond a cauzei, Curtea Militară de Apel a apreciat că *„între dreptul substanțial și cel procedural în materie penală există o atât de strânsă, de naturală legătură, încât ar fi un nonsens să se vorbească de formă fără fond sau de fond fără formă și că dihotomia fond-formă există doar în analizele teoretice pure, strictissim scolastice, în fundamentări profund teoretice ale analizelor și niciodată în afara acestora, adică în procesul penal propriu-zis, care aparține realității, vieții curente, concretului apropiat și foarte aplicat”.*

Pe fondul problemei de drept, opinia completului de judecată este în sensul că interpretarea rațională și extensivă a dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este că acestea ar trebui să se aplice nu numai ședințelor de judecată în care inculpatul are calitatea de militar activ, ci și acelor ședințe de judecată în care sunt soluționate plângerile împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, în care persoanele împotriva cărora s-au făcut plângerile au calitatea de militari activi. O atare interpretare este impusă și de considerentele Deciziei nr. 599 din 21 octombrie 2014 a Curții Constituționale prin care se subliniază necesitatea respectării tuturor garanțiilor de echitate a procesului, fără a diferenția după

fazele lui, fie ele premergătoare judecării, fie făcând parte din judecata propriu-zisă.

#### IV. Dispozițiile legale supuse interpretării

— Art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„(2) Când inculpatul este militar activ, președintele completului de judecată, precum și procurorul care participă la judecarea cauzei trebuie să facă parte cel puțin din aceeași categorie de grade.

(3) Când gradul procurorului nu face parte din aceeași categorie cu gradul inculpatului, acesta va fi asistat de un alt procuror cu grad din categoria corespunzătoare, numit de conducătorul parchetului la care este înregistrată cauza.”

— Art. 341 alin. (6)—(9) din Codul de procedură penală.

„(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una din următoarele soluții:

a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:

1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;

2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:

a) respinge plângerea ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecării cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;

d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1 lit. a), b) și d) este definitivă.

(9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.”

#### V. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În urma comunicării raportului întocmit în temeiul art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, intimatul G.C. a precizat că achiesează la opinia formulată de către Curtea de Apel Timișoara și Institutul de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu” în sensul că dispozițiile art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 nu sunt aplicabile în cauză.

#### VI. Jurisprudența Curții Constituționale

Prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, invocată în încheierea instanței, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală, constatând că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii „fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților” este

neconstituțională. În considerentele deciziei, la paragraful 34, indicat în încheierea Curții Militare de Apel, instanța de contencios constituțional identifică, în art. 341 din Codul de procedură penală, a patra modalitate de formulare a unei acuzații penale (pe lângă cele reglementate de art. 307 — referitor la aducerea la cunoștință a calității de suspect, art. 309 — referitor la punerea în mișcare a acțiunii penale și aducerea la cunoștință a calității de inculpat și art. 327 lit. a) — referitor la rezolvarea cauzelor prin emiterea rechizitoriului și sesizarea instanței), și anume cea izvorâtă din procedura de soluționare a plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteri în judecată. Sunt avute în vedere dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, conform cărora judecătorul de cameră preliminară, prin încheiere, poate desființa soluția atacată și dispune începerea judecării, o atare hotărâre având valențele unui rechizitoriu, adică ale unei acuzații în materie penală.

În cuprinsul Încheierii din 21 ianuarie 2015, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții Militare de Apel trimite și la considerentele Deciziei nr. 641 din 11 noiembrie 2014, prin care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) raportat la art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

#### VII. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului

În ceea ce privește jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța de la Strasbourg nu a analizat, în mod concret, această problemă, referindu-se, în principal, la implicațiile competenței instanțelor militare în faza de judecată și, uneori conex, la implicațiile în faza de urmărire penală.

Relativ la competența instanțelor militare, Curtea a tratat în mod separat problema judecării militarilor de către instanțe astfel constituite și problema judecării civililor de către instanțele militare, în cauzele *Incal contra Turciei*, *Gerger contra Turciei*, *Ocalan contra Turciei*, *Bursuc contra României* și *Maszni contra României*.

Deși nu există o jurisprudență a Curții cu privire la statutul și garanțiile oferite de parchetele militare, din analiza hotărârilor pronunțate în cauze privind modalitatea de funcționare a justiției militare în general se poate trage concluzia că, în afara unor situații de excepție, independența și imparțialitatea magistraților pot fi diminuate prin apartenența acestora la sistemul de justiție și, în același timp, la sistemul ierarhic militar.

#### VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

În raport cu organizarea și competența instanței, nu există hotărâri judecătorești în această materie.

#### IX. Opiniile instanțelor judecătorești

Reținând că problema de drept supusă examinării nu intră în competența instanțelor civile, curțile de apel au transmis opiniile formulate de judecători în această materie.

Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Pitești și Curtea de Apel Târgu Mureș au opinat în sensul că dispozițiile art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și în procedura soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimiteri în judecată, deoarece și în această procedură specială trebuie respectate garanțiile procesuale din faza judecării.

Curtea de Apel Timișoara a exprimat un punct de vedere contrar, în sensul că prevederile art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică doar la judecata propriu-zisă, nu și în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimiteri în judecată, conform art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală.

#### X. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști.

Singura opinie transmisă a fost din partea Institutului de Cercetări Juridice „Acad. Andrei Rădulescu”, în care se arată că, raportat la o plângere împotriva unei ordonanțe de clasare, aflată pe rolul camerei preliminare în procedura prevăzută de art. 341 din Codul de procedură penală, și nu în fața instanței de judecată, și, având în vedere faptul că persoanele împotriva cărora se face plângere nu au calitatea de inculpați, rezultă că nu sunt aplicabile prevederile art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

#### XI. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Parchetul a învederat că instituția procesual penală reglementată prin art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală este vădit mai restrictivă decât cea cuprinsă în art. 471 și următoarele din Codul de procedură penală, conform cărora admisibilitatea recursului în interesul legii se verifică prin raportare la existența unei *chestiuni de drept, substanțial sau procesual, soluționată diferit* de instanțele judecătorești, dar și decât cea cuprinsă în art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, care condiționează invocarea excepției de neconstituționalitate a unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare de *legătura acesteia cu soluționarea cauzei*, în orice faza a litigiului. De observat că în textul actual al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, condiția relevanței este ușor atenuată față de cea existentă în vechiul art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 în forma inițială a actului, renumerotat și republicat, care prevedea competența Curții Constituționale de a se pronunța asupra excepțiilor privind „neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe (...) de care depinde soluționarea cauzei”. Acest din urmă text însă a fost preluat, în privința reglementării condiției de relevanță, în art. 475 din Codul de procedură penală, pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, adăugându-i-se cerința soluționării *fondului cauzei*.

S-a mai precizat că, deși noțiunea de relevanță nu a fost definită în jurisprudența Curții Constituționale, preferându-se o analiză a fiecărei sesizări în parte, fără stabilirea unor reguli general aplicabile, doctrina a identificat elemente care pot influența aprecierea relevanței unei excepții de neconstituționalitate. Astfel, s-a arătat că și în cazul invocării neconstituționalității unor norme procedurale aplicabile procedurii de soluționare a cauzei respective, excepția este relevantă cu condiția, însă, ca invocarea neconstituționalității să privească o normă procedurală aplicabilă acelei faze a procesului ori o normă materială fără aplicarea căreia calea de atac nu ar putea fi soluționată, iar nu o normă aplicabilă unei faze ulterioare a procesului, ipoteză în care excepția devine irelevantă.

În opinia parchetului, chestiunea a cărei dezlegare este supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să vizeze, ca regulă, o problemă de drept material de care să depindă soluționarea pe fond a cauzei, putând doar, ca excepție, viza o problemă de drept procesual, adică doar în măsura în care soluția dată acesteia se repercutează asupra rezolvării date fondului. Prin modul de formulare a textului de lege s-a urmărit excluderea de la această procedură ce vizează asigurarea unei practici judiciare unitare, a problemelor de drept de care nu depinde soluționarea pe fond a litigiilor penale, chestiuni ce rămân a fi supuse interpretării numai pe calea recursului în

interesul legii, sub rezerva îndeplinirii și a celorlalte condiții de admisibilitate reglementate de Codul de procedură penală.

S-a mai arătat că pe rolul Curții Militare de Apel se află în curs de judecată, în ultimă instanță, plângerea formulată de pl. maj. MM, în temeiul art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, împotriva Ordonanței din 2 iulie 2014, prin care Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția parchetelor militare —, în Dosarul nr. 24/P/2014, a dispus clasarea sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, abuz în serviciu contra intereselor publice și neglijență în serviciu, prevăzute de art. 246, art. 247, art. 248 și art. 249 din Codul penal anterior. În acest sens s-a menționat că în Dosarul nr. 24/P/2004 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția parchetelor militare — *nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale*.

Prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, invocată în încheierea instanței, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală, constatând că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii „fără participarea petentului, a procurorului și a intimaiților” este neconstituțională. În considerentele deciziei, la paragraful 34, indicat și în încheierea Curții Militare de Apel, instanța de contencios constituțional identifică, în art. 341 din Codul de procedură penală, a patra modalitate de formulare a unei acuzații penale (pe lângă cele reglementate de art. 307 — referitor la aducerea la cunoștință a calității de suspect, art. 309 — referitor la punerea în mișcare a acțiunii penale și la aducerea la cunoștință a calității de inculpat și art. 327 lit. a) — referitor la rezolvarea cauzelor prin emiterea rechizitoriului și sesizarea instanței), și anume cea izvorâtă din procedura de soluționare a plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată. Sunt avute în vedere dispozițiile art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, conform cărora judecătorul de cameră preliminară, prin încheiere, poate desființa soluția atacată și dispune începerea judecății, o atare hotărâre având valențele unui rechizitoriu, adică ale unei acuzații în materie penală.

În opinia parchetului, câtă vreme în cauza ce face obiectul prezentei dezlegări procurorul nu a pus în mișcare acțiunea penală, judecătorul de cameră preliminară nu poate dispune decât una dintre soluțiile prevăzute la art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală, soluția prevăzută la alin. (7) pct. 2 lit. c) al aceluiași articol fiind exclusă. În consecință, s-a apreciat că nici referirea la textul legal invocat, nici celelalte argumente din decizia instanței de contencios constituțional nu prezintă relevanță pentru soluționarea prezentei cauze.

De asemenea, s-a mai precizat că în cuprinsul Încheierii din 21 ianuarie 2015 judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții Militare de Apel trimite și la considerentele Deciziei nr. 641 din 11 noiembrie 2014, prin care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) raportat la art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1), toate din Codul de procedură penală, sunt neconstituționale.

Așadar, parchetul a apreciat că, astfel cum textele legale a căror neconstituționalitate a fost constatată vizează procedura de cameră preliminară după sesizarea instanței prin rechizitoriu, este vădit că argumentele invocate în motivarea instanței de contencios constituțional sunt nepertinente în raport cu obiectul cauzei aflate pe rolul Curții Militare de Apel.

Pe de altă parte s-a mai arătat că, prin *Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014 pronunțată în Dosarul 11/1/2014/HP/P, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală* — a statuat în sensul că: „Admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri

prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea că interpretarea dată de instanța supremă *să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei*. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476 și 477 din Codul de procedură penală *să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal*, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului.

În opinia parchetului, prin sintagma «soluționarea pe fond a cauzei» folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs *„trebuie să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, inclusiv sub aspectul consecințelor de natură civilă, și nu rezolvarea unei cereri incidente invocate pe parcursul judecării cauzei în ultimă instanță”*.

S-a mai menționat că aspectele din considerentele Deciziei nr. 11/2014 sunt preluate și în Decizia nr. 17 din 1 septembrie 2014 pronunțată în Dosarul 21/1/2014/1IP/P, în Decizia nr. 19 din 15 septembrie 2014 pronunțată în Dosarul 20/1/2014/1 IP/P și în Decizia nr. 24 din 6 octombrie 2014 pronunțată în Dosarul 26/1/2014/1IP/P ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Totodată, s-a mai arătat că ipoteza avută în vedere prin deciziile anterior amintite este aceea în care *instanța are a soluționa pe fond, în ultimă instanță, acțiunea penală ori civilă cu care a fost sesizată, nu însă și ipoteza în care, în ultimă instanță, este investită doar cu judecarea unui incident procesual (regulator de competență, cerere de strămutare etc.) ori cu verificarea legalității soluției dispuse de procuror* întrucât, într-o atare ipoteză, acesta este însuși „fondul” cererii asupra căruia instanța trebuie să se pronunțe. Sintagma „soluționarea pe fond a cauzei” trebuie înțeleasă în sensul soluționării pe fond a obiectului judecării cu care este investită instanța, fiind evident că o instanță care examinează legalitatea soluției de neurmărire sau netrimitere în judecată dispuse de procuror, de pildă, nu va condamna, achita ori dispune încetarea procesului penal [decât precedat obligatoriu de aplicarea art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală], însă obiectul judecării în respectiva cauză poate depinde de interpretarea unei norme de drept procesual.

S-a susținut că textul art. 475 din Codul de procedură penală impune această concluzie prin însăși terminologia folosită: *„de a cărei lămurire depinde rezolvarea pe fond a cauzei respective”*.

Drept urmare, s-a apreciat că, deși normele de procedură penală nu pot constitui un fine de neprimire al sesizării întemeiate pe dispozițiile art. 475—477 din Codul de procedură penală, în prezenta cauză, în raport cu măsurile dispuse în faza de cercetare penală, dar și de etapa procesuală în care judecata se află, *problema de drept supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție nu are aptitudinea de a servi la soluționarea pe fond*. Această condiție ar fi putut fi îndeplinită în ipoteza în care în faza cercetării penale s-ar fi dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, devenind astfel posibilă pronunțarea de către judecătorul de cameră preliminară a soluției prevăzute de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală.

Într-o atare situație s-a arătat că dacă în fața instanței investite cu soluționarea contestației împotriva încheierii

pronunțate în temeiul textului mai sus arătat s-ar fi invocat nelegala constituire a completului de judecată, ca urmare a nerespectării dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, soluționarea pe fond a căii de atac ar fi fost într-adevăr condiționată de dezlegarea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție ar fi dat-o acestei probleme de drept.

Cum însă *obiectul judecării cauzei în fața căreia prezenta problemă de drept s-a ivit îl constituie plângerea împotriva ordonanței de clasare, iar soluția prevăzută de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală nu este legal posibilă, s-a apreciat că modul de soluționare a fondului cauzei nu depinde de lămurirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a chestiunii constituirii completului de judecată*. Procedura prejudiciară nu este menită a pune în discuție principiul independenței judecătorului și nici indivizibilitatea litigiului cu soluționarea căruia acesta a fost investit, plenitudinea de jurisdicție rămânând a instanței care sesizează, iar judecata acesteia nu se limitează la aprecierea dată elementelor de fapt. Prin noua instituție procesual penală nu s-a urmărit și exonerarea judecătorului investit cu soluționarea cauzei în ultimul grad de jurisdicție de obligația legală de rezolvare a pricinii sale, iar în prezenta cauză aceasta presupune fie respingerea plângerii ca tardivă, inadmisibilă ori nefondată, fie admiterea plângerii, desființarea soluției atacate și trimiterea motivată a cauzei la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală, fie admiterea plângerii și schimbarea temeiului de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea. Acestea sunt soluțiile pe care judecătorul de cameră preliminară le poate dispune asupra *fondului cauzei*, iar între ele și problema de drept cu lămurirea căreia Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată *nu există o relație de dependență*.

Concluzionând, parchetul a solicitat, în temeiul art. 475—477 din Codul de procedură penală, respingerea ca inadmisibilă a sesizării prin care Curtea Militară de Apel a solicitat dezlegarea chestiunii de drept vizând *„Aplicabilitatea sau neaplicabilitatea dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 referitoare la constituirea completului de judecată, care prevăd, în cazul în care inculpatul este militar activ, președintele completului de judecată și procurorul de ședință să facă parte din aceeași categorie de grade (sau, în cazul procurorului, să fie asistat de un alt procuror cu grad din categoria corespunzătoare) și în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, conform art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, în înțelesul garanțiilor acordate de Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014”*, nefiind îndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate a sesizării, respectiv ca de lămurirea respectivei chestiuni de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

## XII. **Opinia judecătorului-raportor**

Soluția propusă de judecătorul-raportor a fost aceea de respingere ca inadmisibilă a sesizării formulate de Curtea Militară de Apel în Dosarul nr. 16/81/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la aplicabilitatea dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd, în cazul în care inculpatul este militar activ, ca președintele completului de judecată și procurorul de ședință să facă parte din aceeași categorie de grade (sau, în cazul procurorului, să fie asistat de un alt procuror cu grad din categoria corespunzătoare) și în cazul soluționării plângerilor

împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, conform art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală.

S-a constatat că în dosarul în care s-a emis ordonanța atacată prin plângere nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, astfel că soluția prevăzută la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală nu este legal posibilă.

În aceste condiții, modul de soluționare a fondului cauzei nu depinde de lămurirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a aplicabilității art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în faza camerei preliminare, în procedura prevăzută de art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală.

În consecință, judecătorul-raportor a apreciat că nu este îndeplinită condiția prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală, lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări neavând niciun efect asupra soluționării pe fond a cauzei.

În subsidiar, în ipoteza în care s-ar aprecia că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, judecătorul-raportor a apreciat că dispozițiile art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și în procedura soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, conform art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală.

#### ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Cu privire la sesizarea formulată de Curtea Militară de Apel, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la *„aplicabilitatea sau neaplicabilitatea dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 referitoare la constituirea completului de judecată, care prevăd ca, în cazul în care inculpatul este militar activ, președintele completului de judecată și procurorul de ședință să facă parte din aceeași categorie de grade (sau, în cazul procurorului, să fie asistat de un alt procuror cu grad din categoria corespunzătoare) și în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, conform art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, în înțelesul garanțiilor acordate de Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014”*, reține următoarele:

Înainte de a proceda la o analiză în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, față de prevederile art. 475 din Codul de procedură penală, pentru considerentele arătate în continuare.

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți, curții de apel și a tribunalului, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Prin reglementarea prevăzută de legiuitor în cuprinsul textului citat mai sus se instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care se impune a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

a) să existe o cauză în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele enumerate expres de

dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, curte de apel sau tribunal;

b) chestiunea de drept supusă dezlegării să conducă la soluționarea în fond a cauzei respective;

c) problema de drept nu a fost dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Raportând sesizarea privind pronunțarea hotărârii prealabile la condițiile impuse de art. 475 din Codul de procedură penală, se constată că sunt îndeplinite condițiile menționate anterior la lit. a) și c), respectiv există o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță, Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a mai pronunțat cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, iar această chestiune nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, nu și cerința ca soluționarea fondului cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

Prin urmare, nu există aspecte de inadmisibilitate în ceea ce privește existența unui litigiu și calitatea instituției de sesizare, situație în care se impune analiza admisibilității cererii prin raportare la condițiile legate de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită.

Această condiție de admisibilitate, prin referirea explicită la soluționarea „pe fond” a cauzei, impune ca dezlegarea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării să fie determinantă pentru rezolvarea acțiunii penale sau a acțiunii civile în procesul penal.

În cauză, obiectul sesizării îl reprezintă problema de drept ce se circumscrie sferei normelor referitoare la aplicabilitatea art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în faza camerei preliminare, în procedura prevăzută de art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală.

Examinând încheierea prin care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție, se constată că, în dosarul în care s-a emis ordonanța atacată prin plângere, nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, astfel că soluția prevăzută la art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală nu este legal posibilă.

În aceste condiții se constată că modul de soluționare a fondului cauzei nu depinde de lămurirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a aplicabilității art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în faza camerei preliminare, în procedura prevăzută de art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală.

În consecință, mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală nu poate fi uzitat câtă vreme legiuitorul a limitat, prin condiția restrictivă de admisibilitate analizată, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile, numai chestiunilor de drept care conduc la dezlegarea în fond a cauzei sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecății.

Constatând neîndeplinită una din condițiile de admisibilitate menționate de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte nu va proceda la analizarea pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, urmând a respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea Militară de Apel în Dosarul nr. 16/81/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a chestiunii de drept vizând aplicabilitatea dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată, întemeiate pe dispozițiile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală.

## ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea Militară de Apel în Dosarul nr. 16/81/2014 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a chestiunii de drept vizând aplicabilitatea dispozițiilor art. 58 alin. (2) și (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, în cazul soluționării plângerilor împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată, întemeiate pe dispozițiile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 17 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE  
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE  
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,  
**Elena Larisa Pavel**

---

---

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,  
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: [marketing@ramo.ro](mailto:marketing@ramo.ro), internet: [www.monitoruloficial.ro](http://www.monitoruloficial.ro)

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

